ja mind ühes pangi ja püssiga nagu mõnda ime looma silmitsesiwad. Üks lehm näitas nagu küsima: „Madis, kas sa meid lüpsma tulid?“ Mina wastasin: „Pia suu, tõbras!“ ja sammusin edasi. —

„Minu püssis oli niisugune kuul, kellest kümme tükki naela peale lähawad ning seda nägin ma enne mitu korda, et mu lell temaga otsekohe puule pihta laskis, kui tuul mitte wäga paha ei olnud ning puu muidugi parajas kauguses seisis. Mulle tuli nüüd ka meelde, et ma kord ennemuiste ühe tihase maha lasksin, aga õige auupaklikul ja alandlikul wiisil. Tihane istus kirsi puus aias; mina ajasin püssi otsani kraami täis, kippusin siis tagat aia linnukesele õige lähedalle naha peale, panin püssi otsa aia peale — arwata kümme sammu linnust eemal — pitsitasin huuled ja silmad kinni ning sõrmitsesin seni kaua püssi, kui ta hirmsa mõiramisega lahti läks. Lind oli tuhandeks tükiks purustatud nii et keegi loodusе uurija ei oleks tükikesest enam ära tunda wõinud, mis lind see olnud. — See asi rikkus minu küti lusti suutumaks ära. Ma ütlen seda siin paljalt selle pärast, et auus lugeja näeks, kudas minu ja karu wahel sugugi suuremat wahet selles kunstis ei olnud, ehk mina küll püssiga marjule läksin. — Aga minu marja piiris oli enne karusi nähtud. Minewal suwel oli meie wana lesk naine ühe weikese karja tüdrukuga ka metsa marjule läinud ja seal oli karu metsast wälja pugenud ja otse marjaliste peale. Tüdrukuke pannud punuma ja peasenud, aga wana moor heitnud kõhuli maha

ja hakkanud karjuma ja tänitama, nutnud ja lugenud Issa-Meiet, sest ta arwanud surma käes olema. Karu aga tulnud lähemale ja pannud seda asja wäga imeks, kõndinud mitu reisu wana tädi ümber, kuna see nagu aia teibas karjunud ja palunud. Siis pöörnud ta, ei tea, kas häbi wõi hea südame pärast ümber ja läinud ära metsa. Sellest on näha, et karu naisterahwa wastu palju auupaklikum on, kui mõni inime. Oleks see oma hingele mõrtsuka wõi hobuwarga käest armu palunud, — ei ta oleks saanud. Karu sööb inimese ometi äragi, kui ta mõni meesterahwas on, aga mõrtsukas ja waras lööb ta maha, ilma et ta nahkagi ära wõtaks; ja seda teeb ta kõik mõne tühja rublakese pärast. Häbenege end, wargad ja kelmid! Teie ei ole ammugi nii auusad mehed, kui üks karu.

„Mina olin nüüd ühe kingukese peale jõudnud. Püssi panin ma puu najale ja hakkasin südiste ilusaid waarakmarju korjama ja oma küljeluu pangi täitma. Läksin selle juures samm sammult edasi, sest kaugemal nähti ikka enam marju olema, kui neid tõesti oli. Seda teab iga mees isegi. Lehmad oliwad tee raakesed metsa tallanud, kelle peale puie lehtede läbi päewa walguse plekikesed nagu wiiekopika tükikesed maha tantsisiwad. Wahete wahel kuulsin ma jälle lehmade kaela-kella helinat ehk nende jalgade all kuiwade oksade murdmist, ja mõnikord juhtus ka, et lehm mulle põesast suurte silmadega imestates wastu wahtis; mõne lehma silmad olesiwad jälle nagu ütelnud: „Madis, gutt morjen!“

Eesti rahwa Kasulik Kalender 1887 lk 21